

Arrest

nr. 82 245 van 31 mei 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2012 houdende de weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 21 oktober 1996 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 oktober 1996 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 juli 1997 beslissingen dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 30 november 1998 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Na beroep bevestigde de vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen deze beslissingen op 11 maart 1999.

1.5. Verzoekers verklaarden in 1999 naar Pakistan te zijn teruggekeerd en in 2007 opnieuw op Belgisch grondgebied te zijn toegekomen waar ze op 26 juli 2007 een tweede asielaanvraag indienden.

1.6. Op 8 november 2007 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arresten van 30 januari 2008 (RvV 30 januari 2008, nrs. 6 718 en 6 721).

1.7. Tweede verzoekster diende op 14 november 2008 een derde asielaanvraag in.

1.8. Eerste verzoeker diende op 9 januari 2009 een derde asielaanvraag in.

1.9. Op 19 oktober 2009 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 9 februari 2010 (RvV 9 februari 2010, nr. 38 422).

1.10. Op 9 januari 2012 dienden verzoekers een vierde asielaanvraag in.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 januari 2012 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten

(...)

en van nationaliteit te zijn :

Pakistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.01.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 21.10.1996 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 30.11.1998 een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); overwegende dat de Vaste Beroepscommissie dd. 11.03.1999 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat betrokkene op 26.07.2007 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 23.11.2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het CGVS; overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) op 30.11.2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat de betrokkene op 09.01.2009 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem op 22.10.2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het CGVS; overwegende dat de RW op 11.02.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat de betrokkene op 09.01.2012 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene een kleurenkopie voorlegt van een brief van de voorzitter van Mohajir Qaumi Movement Haqiqi; dergelijk document een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene een kopie van PV voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert; betrokkene verklaart dat zijn neef het huis van zijn moeder in beslag heeft genomen; dergelijke verklaring niet de persoonlijke problematiek van de betrokkene illustreert; het CGVS bovendien dd. 22.10.2009 oordeelde dat de problematiek met betrokkene zijn familie ongeloofwaardig is; betrokkene geen documenten voorlegt die deze conclusie kunnen ontcrachten; betrokkene verklaart geen werk of een woning te

hebben; dergelijke problematiek van materiële aard is en deze niet ressorteert onder de Conventie van Geneve; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten

(...)

en van nationaliteit te zijn: Pakistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.01.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 21.10.1996 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar op 30.11.1998 een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); overwegende dat de Vaste Beroepscommissie dd. 11.03.1999 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat betrokkene op 26.07.2007 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar op 19.11.2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het CGVS; overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) op 30.11.2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat de betrokkene op 14.11.2008 een derde asielaanvraag indiende en er voor haar op 22.10.2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het CGVS; overwegende dat de RW op 11.02.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat de betrokkene op 09.01.2012 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verwijst naar de problematiek van haar man waarbij er dient te worden opgemerkt dat er in het kader van zijn vierde asielaanvraag een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene verklaart dat het leven van haar en dat van haar dochter in gevaar is waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; overwegende dat de betrokkene verklaart veel gezondheidsproblemen te hebben; overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; overwegende dat de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico zoals bepaald in artikel 48)4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien de aangevoerde middelen in de twee verzoekschriften identiek zijn en de respectievelijke beslissingen eerste verzoeker (rolnr.: RvV 90 328) en zijn echtgenote (rolnr.: RvV 90 331) betreffen, is het aangewezen de twee zaken omwille van de onderlinge samenhang te voegen.

2.2. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.3. Aangezien de opschriften niet vermelden dat de verzoekschriften ook een vordering tot schorsing omvatten, worden ze conform artikel 39/82, §3, tweede lid enkel geacht beroepen tot nietigverklaring te bevatten.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

3.1. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschriften om de bestreden beslissingen te hervormen en in hunnen hoofde, in hoofdorde, de vluchtelingenstatus te erkennen en zoniet, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, om hen zo spoedig mogelijk de documenten te bezorgen om zich op een regelmatige wijze in België te vestigen en om de beslissing te “schorsen en te vernietigen” omdat “essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissingen niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen”.

3.2. De Raad verduidelijkt dat hij in voorliggend geschil optreedt overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiele, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De bevoegdheid van de Raad als annulatierechter laat hem niet toe de bestreden beslissingen te hervormen. Bijgevolg is de Raad niet bevoegd om de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers te erkennen of om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, noch om hen documenten te bezorgen om zich op regelmatige wijze in België te vestigen. Terloops merkt de Raad op dat verzoekers de vernietigingsgronden uit artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vermelden, die niet overeenstemmen met deze uit artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven.

3.3. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vorderingen niet ontvankelijk zijn in de mate dat zij de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter zoals omschreven in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet te buiten gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoekers verschaffen hierbij volgende toelichting:

“Eerste middel: Geen onderzoek van aanvraag voor subsidiaire bescherming — schending art. 48/4 §1 Vreemdelingenwet

Verzoek(st)er is afkomstig uit Karachi te Pakistan en heeft bij indiening van zijn (haar) aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Nochtans levert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 13 quater af waarbij wordt geweigerd de asielaanvraag van verzoek(st)er in overweging te nemen.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde “kwalificatierichtlijn”, Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

- De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;
- Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term “reëel risico” dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM. Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt de verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

- Doodstraf of executie;
- Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;
- Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Uit internationale rapporten blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat de situatie in Pakistan onstabiel is, en dat het land heeft te lijden onder voortdurende gewapende conflicten tussen onder andere overheidstroepen en de Taliban waarvan burgers het slachtoffer zijn. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en het CGVS hiervan op de hoogte dienen te zijn.

Verkrachtingen van vrouwen alsook voortdurende schending van mensenrechten zijn in de regio van Karachi alsook daarbuiten trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de daden van agressie lastens de burgerbevolking. Uitwijken naar een andere regio buiten Karachi is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is.

Ter illustratie haalt verzoek(st)er de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de situatie in Pakistan in het algemeen en Karachi in het bijzonder gedetailleerd wordt beschreven:

- “War Zone in Karachi, Pakistan” (<http://blog.amnestyusa.org/waronterror/war-zone-in-karachi-pakistan!>);
- “Eyes on Pakistan” (<http://www.eyesonpakistan.org/>);
- “Pakistan Human Rights” (<http://www.amnestyusa.org/our-work/countries/asia-and-the-pacific/pakistan?id=1011216>).

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer Verzoek(st)er zou terugkeren naar Pakistan er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van Verzoek(st)er tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen.”

4.2. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

4.3. Door de schending aan te voeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gaan verzoekers eraan voorbij dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in dat kader beperkt is tot de beoordeling of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen doen derhalve geen uitspraak over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers. De schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan bijgevolg *in casu* niet dienstig worden aangevoerd.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoekers de beschrijving van de algemene situatie in Pakistan in het algemeen en in Karachi in het bijzonder, die zij in hun verzoekschriften illustreren aan de hand van enkele titels van internetartikels, hadden aangebracht ter gelegenheid van hun vierde asielaanvraag. Blijkens het administratief dossier uitte tweede verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor op 24 januari 2012 weliswaar de blote bewering dat haar leven in gevaar is in Pakistan, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing die in haren hoofde werd genomen terecht het volgende stelde: *“overwegende dat de betrokkene verklaart dat het leven van haar en dat van haar dochter in gevaar is waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt”*. Verzoekers maken in hun verzoekschriften geenszins aannemelijk dat zij de informatie over de veiligheidssituatie in Pakistan aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hebben voorgelegd. De Raad kan bijgevolg op deze gegevens geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Verzoekers tonen in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

4.5. Voor zover de schending van dit artikel te dezen dienstig kan worden opgeworpen, werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.6. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ze formuleren hun middel als volgt:

*“Tweede middel: Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst — schending van art. 3 EVRM
Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.
Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt uit internationale rapporten duidelijk en ontegensprekelijk dat de situatie in Pakistan onstabiel is, en dat het land heeft te lijden onder voortdurende gewapende*

conflicten tussen onder andere overheidstroepen en de Taliban waarvan burgers het slachtoffer zijn. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en het CGVS hiervan op de hoogte dienen te zijn. Door weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag van Verzoek(st)er wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden.

Bijgevolg dient de vraag van Verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen.

Besluit: Verzoek(st)er voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming."

4.7. In zoverre verzoekers aanvoeren dat het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissingen gepaard gaan een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs (RvS van 12 maart 2009, 4 128 (c)).

4.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

4.9. Verzoekers beperken zich tot de bewering dat Pakistan te lijden heeft onder voortdurende gewapende conflicten tussen onder andere overheidstroepen en de Taliban waarvan burgers het

slachtoffer zijn, en zij herhalen de verwijzing naar de internetartikels waarnaar in hun eerste middel werd verwezen. De Raad stelt vast deze algemene verwijzingen geen “concrete, op (hun) persoonlijke situatie betrokken feiten” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) omvatten en geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.

Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN